Dosarul nr. 2-20241/23

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

28 mai 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Central
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecător Petru Harmaniuc
Grefieri Andreea Goreacii, Inna Codreanu și Constanța Macarie

examinând în ședință publică și în procedură contencioasă, cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către SRL „AGRODOCTOR" împotriva lui Iurie Ghilaș cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată –

a c o n s t a t a t :

La data de 06 octombrie 2023, avocatul Victor Mocanu, acționând în interesele SRL „AGRODOCTOR", a depus la Judecătoria Chișinău cererea de chemare în judecată împotriva lui Ghilaș Iurie, cu privire la încasarea datoriei în sumă de 187 326,55 lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 121 401,72 lei, precum și la compensarea cheltuielilor de judecată, compuse din taxa de stat în sumă de 9 261,85 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 10 000 lei (f. d. 4-54).

În motivarea acțiunii s-a menționat că suma pretinsă reprezintă o creanță rezultată din plățile efectuate în anul 2019 cu ajutorul cardurilor corporative ale societății către furnizori de bilete avia și servicii hoteliere și de restaurant în străinătate, plăți reflectate în evidența contabilă ca avansuri acordate curente și atribuite pârâtului Ghilaș Iurie.

Reclamanta a precizat că, la 17 februarie 2023, Ghilaș Iurie a fost eliberat din funcția de director administrativ al societății, iar ulterior, conducerea nouă ar fi identificat anumite neregularități în evidența contabilă aferentă operațiunilor efectuate prin cardurile corporative în perioada 01.01.2016 – 31.03.2023. În vederea verificării acestor operațiuni, SRL „AGRODOCTOR" a contractat serviciile C.A. „Afex Service" S.R.L., care a întocmit, la 15 august 2023, un Raport de constatări efective.

Potrivit raportului, în registrele contabile figurau plăți efectuate în anul 2019 în legătură cu Ghilaș Iurie, în cuantum total de 187 326,55 lei. Reclamanta a susținut că această sumă constituie o creanță a societății față de pârât și că, până la data depunerii acțiunii, acesta nu a restituit suma pretinsă.

În scopul soluționării litigiului pe cale amiabilă, reclamanta a expediat pârâtului, la 01 septembrie 2023, notificarea prealabilă nr. 14/23, prin care i-a solicitat restituirea datoriei în termen de 7 zile de la recepționare. Notificarea a fost recepționată de pârât la 04 septembrie 2023. În răspuns, Ghilaș Iurie a susținut că plățile respective au fost efectuate în interesul SRL „AGRODOCTOR" și nu au reprezentat un împrumut acordat acestuia. Reclamanta a apreciat aceste argumente ca fiind neîntemeiate, considerând că pârâtul nu a prezentat înscrisuri justificative privind utilizarea sumelor în interesul societății.

Reclamanta a invocat dispozițiile Codului civil referitoare la nașterea și executarea obligațiilor, principiul bunei-credințe și obligația debitorului de a executa prestația datorată.

Totodată, aceasta a susținut că termenul general de prescripție extinctivă nu este expirat, întrucât dreptul la acțiune ar fi devenit cunoscut conducerii societății la 15 august 2023, odată cu întocmirea și prezentarea Raportului de constatări efective.

Cu privire la dobânda de întârziere, reclamanta a invocat prevederile art. 942 din Codul civil și a susținut că, întrucât suma datorată nu a fost restituită la scadența indicată, pârâtul datorează dobândă de întârziere în cuantum de 121 401,72 lei, calculată pentru perioada de 1 370 de zile, începând cu 01 ianuarie 2020.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată, reclamanta a solicitat compensarea taxei de stat în sumă de 9 261,85 lei și a cheltuielilor de asistență juridică în cuantum de 10 000 lei.

În drept, acțiunea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 9, 11, 15, 16, 774, 775, 776, 858, 861, 874, 901, 902 și 942 din Codul civil, art. 5, 7, 38, 82, 83, 84, 90, 94, 96, 166, 167, 168, 174, 175, 177 și 206 din Codul de procedură civilă, art. 3 alin. (1) lit. a) din Legea taxei de stat nr. 1216-XII din 03 decembrie 1992, art. 20 din Constituția Republicii Moldova și art. 6 § 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Prin încheierile Judecătoriei Chișinău din 12 octombrie 2023, cererea de chemare în judecată depusă de avocatul Victor Mocanu, în interesele S.R.L. „AGRODOCTOR", împotriva lui Ghilaș Iurie, cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată, a fost acceptată spre examinare în procedură contencioasă, totodată, s-a respins, ca neîntemeiată, cererea de asigurare a acțiunii formulată de avocatul Victor Mocanu în interesele S.R.L. „AGRODOCTOR", prin care s-a solicitat aplicarea sechestrului asupra bunurilor mobile și imobile, precum și asupra mijloacelor bănești aparținând pârâtului Ghilaș Iurie, în limita valorii acțiunii (f. d. 55-57).

În cadrul ședinței de judecată din 29 februarie 2024, pârâtul Ghilaș Iurie, prin intermediul avocatului Igor Bolfosu, a depus referință asupra cererii de chemare în judecată (f.d. 63-66), prin care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În susținerea poziției sale, pârâtul a menționat că, în perioada 01.01.2016–17.02.2023, a deținut calitatea de administrator și asociat al SRL „AGRODOCTOR", iar plățile efectuate cu cardul corporativ în anul 2019 au fost realizate în perioada în care exercita atribuțiile de administrator.

Pârâtul a susținut că reclamanta nu a calificat în mod corect raportul juridic dintre părți și nu a demonstrat existența unei creanțe certe, lichide și exigibile în cuantum de 187 326,55 lei. În opinia sa, simplul fapt că prin intermediul cardului corporativ au fost efectuate plăți pentru bilete de avion și servicii hoteliere sau de restaurant în străinătate nu constituie, prin sine, temei pentru obligarea sa la restituirea acestor sume.

Totodată, pârâtul a precizat că reclamanta nu a prezentat probe din care să rezulte că respectivele cheltuieli au fost efectuate în scopuri personale sau contrar intereselor societății și nici nu a indicat temeiul juridic în baza căruia acesta ar fi obligat să restituie sumele achitate în perioada în care exercita funcția de administrator.

Cu referire la Raportul de constatări efective din 15.08.2023, pârâtul a invocat faptul că raportul a fost întocmit în baza Contractului nr. 01/AGRD din 03.07.2023, care prevedea expres că procedurile efectuate nu constituie audit sau revizuire în conformitate cu standardele internaționale de audit și că prestatorul nu exprimă o asigurare asupra tranzacțiilor analizate. De asemenea, raportul ar conține mențiuni privind necesitatea consultării documentelor primare și a extraselor bancare, precum și existența unor diferențe contabile care nu permit stabilirea cu certitudine a destinației sumelor.

În acest context, pârâtul a susținut că raportul menționat nu demonstrează însușirea de către acesta, în scopuri personale, a sumei de 187 326,55 lei și nu poate constitui, în lipsa altor probe, temei pentru constatarea existenței unei obligații de restituire.

Pârâtul a mai invocat că, în perioada exercitării funcției de administrator, societatea desfășura activități de distribuție a produselor agricole provenite de la producători străini, ceea ce presupunea deplasări în afara țării pentru negocierea contractelor, participarea la simpozioane, expoziții și alte evenimente. În opinia sa, cheltuielile aferente acestor activități au fost efectuate în interesul societății, care, pe perioada administrării sale, a înregistrat profit.

De asemenea, pârâtul a făcut trimitere la art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale, precum și la art. 776 din Codul civil, potrivit căruia obligațiile civile se nasc, între altele, din contract, fapt ilicit sau din orice alt act ori fapt susceptibil să le producă în condițiile legii.

În ceea ce privește eventuala răspundere delictuală, pârâtul a susținut că reclamanta nu a demonstrat existența unei fapte ilicite, a prejudiciului, a vinovăției și a legăturii de cauzalitate dintre conduita sa și prejudiciul pretins.

În consecință, pârâtul a solicitat respingerea pretenției privind încasarea sumei de 187 326,55 lei, ca fiind neîntemeiată. Totodată, acesta a solicitat respingerea pretențiilor accesorii privind încasarea dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată, invocând caracterul lor accesoriu față de pretenția principală și principiul potrivit căruia accesoriul urmează soarta principalului (accessorium sequitur principale).

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 28 februarie 2025, a fost admisă excepția de tardivitate înaintată de Iurie Ghilaș, iar acțiunea s-a respins ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție, or reclamantul nu a solicitat repunerea în termen (f. d. 107-109).

Prin decizia Curții de Apel Centru nr. 2r-648/25 din 26 mai 2025, s-a admis recursul avocatului Victor Mocanu în interesul SRL „AGRODOCTOR", s-a casat încheierea Judecătoriei Chișinău din 28 februarie 2025 și, rejudecând fondul chestiunii respective în cadrul cauzei civile privind încasarea datoriei, a dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată de la Iurie Ghilaș, s-a dispus respingerea excepției de tardivitate înaintată de pârâtul Iurie Ghilaș (f. d. 138-142).

În cadrul ședinței de judecată, reprezentantul SRL „AGRODOCTOR", avocatul Victor Mocanu, împuternicit în baza mandatului seria/nr. MA 1935349 din 5 octombrie 2023, a susținut cererea de chemare în judecată și a solicitat admiterea integrală a acesteia.

Suplimentar, acesta a menționat că, urmare a eliberării lui Iurie Ghilaș din funcția de administrator la 17 februarie 2023, noua conducere a descoperit neregularități în evidența contabilă privind utilizarea cardurilor corporative în perioada 2016–2023. Un raport de audit efectuat de „Afex Service" SRL a relevat că în anul 2019 au fost efectuate plăți către Iurie Ghilaș în mărime totală de 187 326,55 lei, sumă care figurează ca avans nejustificat și creanță a întreprinderii. Deși i-a fost expediată o notificare prealabilă, pârâtul nu a restituit banii, invocând în mod nexustat că cheltuielile ar fi fost efectuate în interesul companiei, fără a prezenta însă acte justificative sau rapoarte de delegare conforme Regulamentului aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 10/2012.

Totodată, avocatul a respins argumentele invocate de pârât și declarațiile fostului contabil-șef, Viorel Ignat, subliniind că înregistrarea sumelor drept cheltuieli nedeductibile în scopuri fiscale nu anulează obligația legală a angajatului de a restitui avansul nejustificat.

În cadrul ședinței de judecată, pârîtul Iurie Ghilaș nu s-a prezentat, interesele acestuia fiind reprezentate de avocatul Igor Bolfosu, care a pledat pentru respingerea acțiunii, menținând argumentele expuse în referința depusă la dosar. Suplimentar, acesta a atras atenția asupra unei hotărâri pronunțate la 26 august 2025 în dosarul nr. 2-17878/2024, invocând același obiect de examinare, și a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, cu încasarea cheltuielilor de asistență juridică din contul reclamantului

În ședința de judecată a fost audiat martorul Viorel Ignat, fost contabil-șef al SRL „AGRODOCTOR" în perioada 2014–februarie 2023, care a menționat că se cunoaște cu Iurie Ghilaș în calitatea acestuia de fost administrator și că nu se află în relații bune cu actuala conducere a companiei (f. d. 203-204).

Referitor la circumstanțele cauzei, martorul a explicat că gestiona activitatea contabilă alături de un al doilea contabil, Lilia Ghilaș (sora lui Iurie Ghilaș și fost contabil, demisionată în februarie 2023), care se ocupa de actele primare. În perioada menționată, au fost emise trei carduri business pe numele lui Iurie Ghilaș, Alexandru Gulin și Gheorghi Staev, cele mai multe transferuri fiind efectuate către Iurie Ghilaș pentru deplasări de serviciu, achiziții de obiecte sau întâlniri cu furnizorii.

Martorul a susținut că suma indicată în raport drept datorie ar fi apărut din cauza unei erori contabile. Potrivit acestuia, Iurie Ghilaș a fost introdus în baza de date de trei ori (ca administrator, fondator și furnizor – cel din urmă temei fiind creat pentru transmiterea mașinii sale personale către întreprindere), iar sumele transferate pe cardul său ar fi fost înregistrate din greșeală în contul de furnizor, formând o creanță în mod eronat.

Acesta a declarat că Iurie Ghilaș a efectuat numeroase deplasări externe împreună cu colectivul (în Franța, Belarus, România, Germania, Grecia și Cehia). La întoarcerea din delegații, documentele disponibile erau administrate în contabilitate, iar pentru sumele sau actele care lipseau, martorul a menționat că le-a înregistrat drept cheltuieli nedeductibile în scopul întocmirii declarației pe venit, invocând existența unei norme în Codul Fiscal, fără a o preciza însă concret. Totodată, martorul a confirmat că ordinele de deplasare fuseseră emise, însă nu a putut explica lipsa acestora din evidențe.

În ședința de judecată a fost audiat specialistul Ghenadie Negară, care a explicat constatările din raportul efectuat. Acesta a menționat că au fost identificate două modele de contabilizare a operațiunilor realizate cu cardurile bancare: primul presupunea înregistrarea banilor ca avans acordat lui Iurie Ghilaș și descărcarea acestora la cheltuieli pe baza actelor confirmative (model aplicat și în 2019), în timp ce al doilea model, practicat din 2021, implica trecerea directă a sumelor pe furnizori fără a reflecta corect mișcarea banilor din contul de card în lipsa documentelor.

Specialistul a precizat că reglementările privind delegarea salariaților impun întocmirea unui raport la revenirea din deplasare, însoțit de acte confirmative, iar în lipsa acestora banii trebuie rambursați. Sumele identificate în raport nu au fost justificate prin acte primare, observându-se o contabilizare neadecvată. Referitor la declarațiile fostului contabil-șef privind cheltuielile nedeductibile, Ghenadie Negară a subliniat că acestea au caracter fiscal și nu anulează obligația legală de restituire a banilor, suma de 187 326,55 lei menținându-se drept creanță a întreprinderii față de Iurie Ghilaș.

Totodată, specialistul a clarificat că documentul întocmit reprezintă un raport de constatări efective (și nu un audit sau o expertiză judiciară), realizat pe baza extraselor bancare și a registrelor contabile puse la dispoziție, fără ca sarcina contractuală să fi inclus analiza detaliată a documentelor primare justificative. Acesta a reiterat că administratorul figurează în raport în

calitate de titular de card și că responsabilitatea pentru organizarea evidenței contabile revine conducerii entității.

Audiind explicațiile participanților la proces, examinând cererea de chemare în judecată şi materialele dosarului în raport cu prevederile legale ce guvernează speța, instanța de judecată consideră necesar de a respinge acțiunea, din următoarele motive.

În corespundere cu art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărîrea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

Totodată, potrivit art. 240 alin. (1) și alin. (3) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii. Instanţa judecătorească adoptă hotărîrea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant.

În temeiul art. 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sînt elementele de fapt, dobîndite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.

Prin prisma art. 118 alin.(1) și (3) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sînt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

De asemenea, în sensul art.121 și art.122 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului. Circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

Prevederile art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, stabilesc că instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În ședința de judecată s-a constatat că Iurie Ghilaș a activat în calitate de administrator al SRL „AGRODOCTOR” în perioada 2016 – 2023, acest aspect fiind necontestat de către părți.

Ulterior, prin Ordinul nr. 04/23C din 17 februarie 2023, acesta a fost eliberat din funcția de director administrativ din motive de sănătate, în temeiul art. 85 alin. (3) din Codul muncii.

Conform art. 123 alin. (6) din Codul de procedură civilă, faptele invocate de una din părți nu trebuie dovedite în măsura în care cealaltă parte nu le-a negat.

Instanța atestă că aspectul derulării relațiilor de muncă dintre reclamantul Ghilaș Iurie și SRL „AGRODOCTOR”, pe perioada indicată nu a constituit obiect al polemicilor judiciare, fiind acceptat de ambele părți. Pentru acest motiv, instanța de judecată va considera aspectul desfășurării raporturilor de muncă, pe perioada indicată, ca un fapt prestabilit, degrevat de probațiune.

După cum urmează din acțiunea formulată, SRL „AGRODOCTOR” solicită încasarea de la Iurie Ghilaș a sumei de 187 326,55 lei, pretinsă cu titlu de datorie, precum și a dobânzii de întârziere în cuantum de 121 401,72 lei.

Din analiza cererii de chemare în judecată și a materialelor cauzei, instanța constată că pretențiile patrimoniale formulate de reclamantă își au originea în operațiunile efectuate în perioada în care pârâtul se afla în raporturi de muncă cu societatea și exercita funcții de conducere în cadrul acesteia. Potrivit susținerilor reclamantei, suma de 187 326,55 lei reprezintă contravaloarea unor plăți efectuate în anul 2019 prin intermediul cardurilor corporative ale societății, pentru achitarea unor servicii de transport aerian, cazare și alimentație în străinătate, despre care aceasta afirmă că ar fi fost efectuate în interesul personal al pârâtului și al membrilor familiei sale.

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă dispozițiile art. 774–776, art. 858 și art. 861 din Codul civil, referitoare la nașterea și executarea obligațiilor, susținând, în esență, că utilizarea mijloacelor bănești ale societății în alte scopuri decât cele legate de activitatea acesteia a generat în sarcina pârâtului obligația de restituire a sumelor respective.

Prin urmare, deși reclamanta își întemeiază formal pretențiile pe normele Codului civil referitoare la executarea obligațiilor, din conținutul acestora rezultă că, în esență, aceasta impută pârâtului utilizarea nejustificată a mijloacelor bănești ale angajatorului și pretinde repararea prejudiciului pe care susține că l-ar fi suferit ca urmare a conduitei acestuia în perioada exercitării atribuțiilor sale de serviciu.

Or pentru determinarea normelor juridice aplicabile litigiului, nu este suficientă referirea formală a reclamantei la anumite dispoziții ale Codului civil. Determinant pentru calificarea raportului juridic este izvorul obligației pretinse, natura raportului existent între părți și circumstanțele în care au fost efectuate operațiunile care, în opinia reclamantei, au generat obligația de restituire.

În speță, reclamanta nu invocă existența unui contract civil distinct încheiat cu pârâtul, a unui împrumut, a unei prestații civile sau a unei alte operațiuni juridice independente de raporturile existente între părți în cadrul societății. Dimpotrivă, plățile litigioase au fost efectuate în perioada în care Iurie Ghilaș deținea funcții de conducere în cadrul SRL „AGRODOCTOR”, iar dreptul acestuia de a utiliza cardul corporativ și de a efectua plăți din mijloacele bănești ale societății își avea originea în calitatea sa de administrator și director administrativ și în atribuțiile exercitate în cadrul întreprinderii.

În aceste circumstanțe, natura juridică a raportului litigios urmează a fi determinată prin prisma raporturilor juridice de muncă și a atribuțiilor de serviciu exercitate de pârât, iar nu prin simpla calificare unilaterală dată de reclamantă obligației pretinse drept „datorie”.

În context, cercetarea materialelor cauzei relevă următoarele circumstanțe de fapt.

În ședința de judecată s-a constatat că, Ghilaș Iurie în perioada 2016 - 2023 a activat în calitate de administrator al SRL „AGRODOCTOR”

La data de 17 februarie 2023, în cadrul adunării generale a asociaților SRL „AGRODOCTOR”, cu majoritatea voturilor celor prezenți, s-a hotărât eliberarea lui Iurie Ghilaș din funcția de administrator al societății și numirea lui Victor Bivol în această funcție, pe termen nelimitat, cu efectuarea modificărilor corespunzătoare în Registrul de stat al persoanelor juridice și înregistrarea acestora la Agenția Servicii Publice (f. d. 15).

În temeiul Ordinului nr. 04/23C din 17 februarie 2023, Iurie Ghilaș a fost eliberat din funcția de director administrativ, începând cu aceeași dată, în temeiul art. 85 alin. (3) din Codul muncii, *din motive de sănătate* (f. d. 16).

După schimbarea conducerii societății, în cadrul verificării evidenței contabile aferente operațiunilor efectuate prin intermediul cardurilor corporative în perioada 01.01.2016–

31.03.2023, au fost constatate anumite neconcordanțe privind reflectarea în contabilitate a operațiunilor efectuate prin aceste instrumente de plată.

În vederea verificării operațiunilor respective, la data de 03 iulie 2023, între C.A. „Afex Service" S.R.L., în calitate de prestator, și S.R.L. „AGRODOCTOR", în calitate de beneficiar, a fost încheiat Contractul nr. 01/AGRD privind prestarea serviciilor conexe (f.d. 17–26). Potrivit contractului, una dintre procedurile convenite a vizat examinarea operațiunilor efectuate cu ajutorul cardurilor corporative în perioada ianuarie 2016–martie 2023.

În executarea contractului, C.A. „Afex Service" S.R.L. a întocmit, la 15 august 2023, un Raport de constatări efective privind operațiunile efectuate cu ajutorul cardurilor bancare în perioada 01 ianuarie 2016–31 martie 2023 (f.d. 27-33).

Potrivit raportului, verificarea a fost efectuată în baza Standardului Internațional de Servicii Conexe ISRS 4400, aplicabil misiunilor pe baza procedurilor convenite. În cadrul acesteia, prestatorul a examinat, între altele, registrele contabile prezentate de S.R.L. „AGRODOCTOR", precum și copiile extraselor bancare aferente conturilor de card, efectuând reconcilierea anumitor informații din aceste documente.

Din raport rezultă că, potrivit registrelor contabile prezentate, în perioada analizată au fost efectuate plăți prin intermediul cardurilor corporative în sumă totală de 1 191 688,15 lei.

În registrele contabile erau indicate, între alții, deținătorii cardurilor corporative Gulin Alexandru, Ghilaș Iurie și Staev Gheorghe.

În ceea ce privește cardurile corporative atribuite lui Ghilaș Iurie, raportul indică faptul că, potrivit registrelor contabile, pe unul dintre conturile de card au fost reflectate alimentări în sumă de 1 063 073,71 lei și plăți în sumă de 857 162,41 lei, iar pe celălalt cont de card – alimentări în sumă de 365 019,98 lei și plăți în sumă de 321 861,88 lei.

Totodată, în raport se menționează că, potrivit registrelor contabile, exista și un al patrulea card corporativ, al cărui deținător era indicat ca fiind Staev Gheorghe, însă pentru acest cont prestatorului nu i-au fost prezentate extrase bancare, astfel încât operațiunile aferente acestuia nu au putut fi verificate în același mod.

Cu referire la evidența contabilă a operațiunilor efectuate prin cardurile corporative, raportul relevă existența unor diferențe între datele înscrise în registrele contabile și informațiile din extrasele bancare. Astfel, în cazul unor operațiuni efectuate prin cardul corporativ deținut de Ghilaș Iurie, anumite plăți reflectate în extrasele bancare nu erau înregistrate în registrele contabile la capitolul plăți/ieșiri de numerar, acestea rămânând reflectate în soldul contului aferent cardului corporativ.

În raport sunt exemplificate, între altele, operațiuni efectuate în lunile august 2021, martie–aprilie 2022 și decembrie 2022, inclusiv plăți către furnizori de servicii hoteliere și alte servicii în străinătate. Totodată, se indică existența unor diferențe între soldurile conturilor de card reflectate în registrele contabile și soldurile rezultate din extrasele bancare.

Raportul consemnează, de asemenea, că anumite operațiuni au fost atribuite direct la cheltuieli în contabilitate, în sumă totală de 229 029,67 lei, precum și o altă operațiune în sumă de 190 869,70 lei, pentru care, potrivit prestatorului, nu exista o evidență analitică suficientă pentru identificarea corespunzătoare a contului de card din care au fost efectuate plățile.

În ceea ce privește operațiunile reflectate în contabilitate pentru anul 2019, raportul menționează că, potrivit registrelor contabile, au fost înregistrate plăți către furnizorul „Ghilaș Iurie" în sumă totală de 187 326,55 lei. Potrivit raportului, analiza unor înregistrări din copiile extraselor de cont prezentate a indicat că aceste sume corespundeau unor plăți către furnizori de bilete avia, precum și pentru servicii hoteliere și de restaurant în străinătate.

Totodată, suma de 187 326,55 lei era reflectată în registrele contabile la contul de evidență 224 „Avansuri acordate curente”, fiind prezentată drept creanță a S.R.L. „AGRODOCTOR” față de Ghilaș Iurie la data de 31 martie 2023. Potrivit datelor indicate în raport, pentru analitica „Ghilaș Iurie” era reflectat un sold inițial debitor de 386 826,55 lei, rulaje creditoare de 199 500 lei și un sold final debitor de 187 326,55 lei.

Raportul indică însă, în același timp, că, potrivit registrelor contabile prezentate, nu puteau fi identificate în mod distinct plățile efectuate prin intermediul cardurilor corporative către furnizori sau vânzători de servicii hoteliere și de bilete de călătorie în perioada 01.01.2016–31.03.2023, menționându-se că pentru efectuarea unor asemenea constatări era necesară consultarea documentelor primare și a extraselor bancare.

De asemenea, prestatorul a consemnat că soldurile la sfârșitul perioadei analizate, rezultate din extrasele bancare, nu corespundeau soldurilor subconturilor corespunzătoare din registrele contabile ale societății. În cazul conturilor de card atribuite lui Ghilaș Iurie, diferența totală dintre soldurile reflectate în registrele contabile și cele rezultate din extrasele bancare era indicată în raport în cuantum de 249 049,42 lei, cu mențiunea că, după luarea în calcul a unei operațiuni de atribuire a numerarului la cheltuieli în sumă de 190 869,70 lei, decalajul final constituia 58 179,72 lei.

Un aspect relevant pentru aprecierea conținutului raportului îl constituie mențiunea expresă a prestatorului potrivit căreia procedurile efectuate nu au reprezentat un audit sau o revizuire efectuate în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit ori cu Standardele Internaționale privind Misiunile de Revizuire. În acest sens, raportul precizează că prestatorul nu exprimă nicio asigurare asupra tranzacțiilor din conturile de card ale S.R.L. „AGRODOCTOR” și că, în cazul efectuării unor proceduri suplimentare, al unui audit sau al unei revizuiri, puteau fi identificate și alte aspecte.

Prin urmare, din conținutul raportului rezultă că suma de 187 326,55 lei este reflectată în evidența contabilă a S.R.L. „AGRODOCTOR” ca sold debitor aferent analiticii „Ghilaș Iurie”, la contul 224 „Avansuri acordate curente”, iar identificarea acestei sume este legată, potrivit raportului, de plăți efectuate în anul 2019 către furnizori de bilete avia și servicii hoteliere și de restaurant în străinătate.

La data de 01 septembrie 2023, S.R.L. „AGRODOCTOR” a expediat în adresa lui Ghilaș Iurie notificarea prealabilă nr. 14/23, prin care i-a solicitat restituirea sumei pretinse cu titlu de datorie, în termen de 7 zile calendaristice de la data recepționării notificării (f.d. 34).

Notificarea a fost expediată prin intermediul serviciului poștal, cu scrisoare recomandată și aviz de recepție, fiind recepționată de către Ghilaș Iurie la data de 04 septembrie 2023, fapt confirmat prin avizul de recepție anexat la materialele cauzei (f.d. 35).

Prin răspunsul formulat la notificarea prealabilă nr. 14/23 din 01 septembrie 2023, Ghilaș Iurie a contestat existența unei obligații de restituire a sumelor solicitate, menționând că plățile la care se referă reclamanta au fost efectuate în interesul S.R.L. „AGRODOCTOR” și nu au reprezentat mijloace bănești acordate acestuia cu titlu de împrumut.

În acest sens, pârâtul a susținut că efectuarea plăților prin intermediul cardurilor corporative a avut loc în legătură cu activitatea societății și nu a generat o obligație personală de restituire în sarcina sa (f. d. 36–37).

Potrivit art. 9 alin. (1), (2) lit. a) Cod civil, drepturile și obligațiile civile apar în temeiul legii, precum și în baza actelor persoanelor fizice și juridice care, deși nu sînt prevăzute de lege, dau naștere la drepturi și obligații civile, pornind de la principiile legislației civile. Drepturile și obligațiile civile apar: din contracte și din alte acte juridice.

Totodată, conform art. 10 alin.(1) din Codul civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă pînă la proba contrară.

În temeiul art. 16 alin. (1) Cod Civil, apărarea dreptului civil se face, în condiţiile legii, prin: recunoașterea dreptului; restabilirea situației anterioare încălcării dreptului şi suprimarea acțiunilor prin care se încalcă dreptul sau se creează pericolul încălcării lui; constatarea sau, după caz, declararea nulităţii actului juridic; declararea nulităţii actului emis de o autoritate publică; impunerea la executarea obligației în natură; autoapărare; repararea prejudiciului patrimonial şi, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial; încasarea dobânzii de întîrziere sau, după caz, a penalității; rezoluțiunea sau modificarea contractului; neaplicarea de către instanţa de judecată a actului ce contravine legii emis de o autoritate publică; alte căi prevăzute de lege.

De asemenea, potrivit art. 308 Cod civil, actul juridic civil este manifestarea de către persoane fizice şi juridice a voinţei îndreptate spre naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice civile, iar conform art. 309 alin. (3) Cod civil, stabilesc că actul juridic bilateral este manifestarea de voinţă concordantă a două părţi.

În conformitate cu art. art. 992 alin. (1) și (2) din Cod civil, contract este acordul de voinţă realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice. Contractului îi sînt aplicabile normele cu privire la actul juridic.

În acest context, instanța reține că, pentru naşterea unei obligații civile de restituire în sarcina pârâtului, este necesară identificarea unui temei juridic concret care să justifice existența și întinderea unei asemenea obligații pecuniare. Or în prezenta cauză, reclamanta nu invocă și nici nu prezintă un act juridic din care să rezulte că între S.R.L. „AGRODOCTOR” și Ghilaș Iurie ar fi fost încheiat un contract de împrumut, în temeiul căruia acestuia i-ar fi fost transmisă în proprietate suma de 187326,55 lei, cu obligația de a o restitui.

Dimpotrivă, din susținerile reclamantei și din materialele prezentate rezultă că suma pretinsă își are originea în operațiuni efectuate prin intermediul cardurilor corporative ale S.R.L. „AGRODOCTOR”, atribuite pârâtului în perioada în care acesta exercita funcția de administrator și director administrativ al societății. Prin urmare, natura juridică a operațiunilor litigioase nu poate fi stabilită prin simpla raportare la soldul contabil reflectat în contul 224 „Avansuri acordate curente”, ci presupune determinarea, pentru fiecare operațiune, a temeiului efectuării plății, a beneficiarului efectiv și a scopului în care mijloacele bănești au fost utilizate.

Or Raportul de constatări efective din 15 august 2023 nu stabilește existența unui raport juridic de împrumut între reclamantă și pârât. Acesta se limitează la examinarea anumitor registre contabile, extrase bancare și operațiuni reflectate în evidența societății, fără a concluziona că suma de 187 326,55 lei a fost transmisă pârâtului în proprietate cu titlu de împrumut și fără a identifica o manifestare concordantă de voință a părților în acest sens.

Mai mult, chiar conținutul raportului relevă existența unor neconcordanțe între evidența contabilă și datele bancare, precum și faptul că, pentru stabilirea destinației anumitor plăți, era necesară examinarea documentelor primare. În aceste condiții, simpla înregistrare contabilă a unei sume la dimensiunea „Ghilaș Iurie” nu poate fi echivalată cu dovada transmiterii acesteia în proprietatea pârâtului și nici cu recunoașterea unei obligații personale de restituire.

Totodată, împrejurarea că anumite plăți au fost efectuate prin intermediul cardurilor corporative atribuite pârâtului nu este, prin ea însăși, suficientă pentru a concluziona că mijloacele bănești au fost utilizate în interes personal sau că acestea au fost însușite de pârât. Utilizarea cardului corporativ reprezintă un fapt material care trebuie raportat la calitatea deținută

de pârât în cadrul societății și la atribuțiile exercitate de acesta, iar caracterul personal și nejustificat al fiecărei plăți pretinse trebuie demonstrat prin probe pertinente și concludente.

În aceste condiții, efectuarea unor plăți prin intermediul cardurilor corporative ale societății constituie circumstanța de fapt invocată de reclamantă pentru justificarea pretenției sale, însă nu identifică, prin ea însăși, temeiul juridic al unei obligații personale de restituire în sarcina pârâtului. Simpla efectuare a unor operațiuni de plată prin utilizarea unui instrument financiar aparținând societății, chiar dacă acesta era atribuit pârâtului, nu echivalează cu transmiterea către acesta a unor mijloace bănești în proprietate și nici nu demonstrează asumarea unei obligații civile autonome de restituire.

Pentru ca operațiunile respective să poată constitui temei pentru obligarea pârâtului la restituirea sumei de 187 326,55 lei, reclamanta urma să identifice și să demonstreze faptul juridic concret din care ar rezulta o asemenea obligație. În acest sens, era necesară stabilirea fie a existenței unui act juridic prin care pârâtul și-ar fi asumat obligația de restituire, fie, după caz, a unui alt fapt juridic căruia legea îi atribuie efectul nașterii unei asemenea obligații.

Or în prezenta cauză, reclamanta nu a prezentat un act juridic din care să rezulte asumarea de către pârât a unei obligații personale de restituire a sumei pretinse. De asemenea, simpla reflectare contabilă a sumei la contul 224 „Avansuri acordate curente”, la dimensiunea „Ghilaș Iurie”, nu poate substitui temeiul juridic al obligației pretinse și nu dovedește, prin ea însăși, că suma respectivă a fost transmisă pârâtului în proprietate ori că acesta a recunoscut existența unei datorii față de societate.

Totodată, împrejurarea că anumite plăți au fost efectuate prin intermediul cardurilor corporative atribuite pârâtului nu permite, prin ea însăși, concluzia că mijloacele bănești au fost utilizate în interes personal și nici că pârâtul ar fi devenit debitorul societății. Pentru a ajunge la o asemenea concluzie, reclamanta urma să individualizeze operațiunile pretins nejustificate și să demonstreze, pentru fiecare dintre acestea, că plata a fost efectuată în afara intereselor societății, fără legătură cu atribuțiile exercitate de pârât și că a determinat o diminuare nejustificată a patrimoniului reclamantei.

Prin urmare, în lipsa dovezii unui contract de împrumut sau a unui alt temei juridic concret care să genereze obligația personală de restituire, existența pretinsei datorii nu poate fi dedusă exclusiv din evidența contabilă a societății, din atribuirea cardurilor corporative pârâtului sau din efectuarea unor plăți prin intermediul acestora.

Or potrivit art. 1242 alin. (1) din Codul civil, prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părţi (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeaşi sumă sau bunuri de acelaşi gen, calitate şi cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date.

Raportând această normă la circumstanțele cauzei, instanța constată că reclamanta nu a demonstrat existența elementelor caracteristice unui contract de împrumut.

Nu a fost prezentat un contract, un acord, un înscris sau un alt act juridic din care să rezulte că S.R.L. „AGRODOCTOR” ar fi transmis pârâtului suma de 187 326,55 lei în proprietate, cu titlu de împrumut și cu obligația corelativă a acestuia de a restitui aceeași sumă.

În realitate, reclamanta susține că suma respectivă rezultă dintr-o serie de plăți efectuate prin cardurile corporative pentru bilete de avion, servicii hoteliere și servicii de restaurant, plăți pe care, ulterior, le-a calificat drept cheltuieli personale și, respectiv, avansuri nejustificate. O asemenea situație de fapt nu este echivalentă cu transmiterea unor mijloace bănești în proprietatea pârâtului cu titlu de împrumut.

Este relevant și faptul că plățile nu au fost efectuate prin virarea unei sume de bani într-un cont personal al pârâtului, cu indicarea destinației de împrumut sau cu asumarea de către acesta a unei obligații de restituire, ci prin utilizarea unui instrument financiar corporativ, destinat efectuării plăților în numele și din contul societății.

În consecință, existența unei obligații de restituire nu poate fi dedusă exclusiv din împrejurarea că anumite plăți au fost efectuate prin intermediul cardului corporativ atribuit pârâtului. Pentru ca o asemenea obligație să poată fi reținută, reclamanta urma să demonstreze, prin probe concludente și pertinente, că operațiunile respective au fost efectuate în afara intereselor societății și că, în temeiul unui fapt juridic prevăzut de lege sau al unui act juridic, din acestea a rezultat o obligație personală de restituire în sarcina pârâtului.

În aceste circumstanțe, instanța reține că obiectul prezentei cauze îl constituie pretenția reclamantei privind încasarea de la pârât a sumei de 187 326,55 lei, pretinsă cu titlu de datorie.

Prin urmare, pentru admiterea unei asemenea pretenții, reclamanta urma să demonstreze existența unui raport juridic obligațional concret, în temeiul căruia pârâtului îi revine obligația de a restitui suma solicitată, precum și faptul juridic din care această obligație a luat naștere.

Împrejurarea că anumite operațiuni efectuate prin intermediul cardurilor corporative au fost reflectate ulterior în evidența contabilă a societății la contul 224 „Avansuri acordate curente”, la dimensiunea „Ghilaș Iurie”, nu este suficientă, prin ea însăși, pentru a demonstra existența unei obligații civile autonome de restituire. O asemenea înregistrare reprezintă, în primul rând, o modalitate de reflectare contabilă a unei operațiuni și nu poate substitui actul juridic sau faptul juridic generator al obligației civile pretinse.

Mai mult, chiar raportul de constatări efective prezentat de reclamantă nu stabilește că suma de 187 326,55 lei a fost transmisă pârâtului în proprietate cu titlu de împrumut și nici nu identifică un acord de voință al părților în acest sens. Raportul se limitează la examinarea unor registre contabile, extrase bancare și operațiuni reflectate în evidența societății și relevă, totodată, existența unor neconcordanțe între datele contabile și cele bancare, precum și necesitatea examinării documentelor primare pentru determinarea destinației și beneficiarului anumitor plăți.

În același timp, faptul că plățile au fost efectuate prin intermediul unor carduri corporative atribuite pârâtului nu conduce, prin el însuși, la concluzia că mijloacele bănești respective au fost transmise acestuia în proprietate sau că acesta și-ar fi asumat o obligație personală de restituire. Cardul corporativ constituie un instrument de plată al societății, iar utilizarea acestuia de către persoana căreia i-a fost atribuit nu echivalează, în lipsa altor elemente probatorii, cu transmiterea sumelor achitate în proprietatea titularului cardului.

În măsura în care reclamanta susține că operațiunile efectuate prin intermediul cardurilor corporative au fost realizate în afara intereselor societății și au determinat diminuarea nejustificată a patrimoniului acesteia, asemenea împrejurări urmau a fi demonstrate prin probe concrete, inclusiv prin individualizarea operațiunilor pretins nejustificate, stabilirea caracterului lor personal ori contrar atribuțiilor pârâtului și determinarea prejudiciului efectiv pretins a fi fost cauzat societății, inclusiv în cadrul unei anchete de serviciu aferent raporturilor și obligațiilor de muncă.

Sub acest aspect, instanța reține că raportul de constatări efective nu stabilește, pentru fiecare dintre operațiunile care formează suma de 187 326,55 lei, persoana care a beneficiat efectiv de serviciile achitate, scopul concret al plății și legătura acesteia cu activitatea societății. Totodată, raportul nu concluzionează că respectivele plăți au fost efectuate exclusiv în interes personal al pârâtului și nici că toate operațiunile au fost efectuate fără legătură cu activitatea S.R.L. „AGRODOCTOR”.

De asemenea, instanța nu poate omite faptul că, din materialele cauzei, nu rezultă că, în legătură cu operațiunile imputate pârâtului, acesta ar fi fost atras la răspundere disciplinară, că ar fi fost efectuată o anchetă de serviciu ori că angajatorul ar fi constatat, printr-un act intern concret, existența unei încălcări a atribuțiilor de serviciu și producerea unui prejudiciu în cuantumul pretins prin prezenta acțiune.

Dimpotrivă, din Ordinul nr. 04/23C din 17 februarie 2023 rezultă că încetarea raporturilor de muncă ale pârâtului din funcția de director administrativ a avut loc în temeiul art. 85 alin. (3) din Codul muncii, din motiv de sănătate, fără ca în cuprinsul acestuia să fie indicată vreo abatere disciplinară ori imputarea unui prejudiciu patrimonial societății.

Această împrejurare nu semnifică faptul că existența unei obligații civile ar depinde în mod necesar de aplicarea prealabilă a unei sancțiuni disciplinare sau de efectuarea unei anchete de serviciu. Ea prezintă însă relevanță sub aspectul probării circumstanțelor invocate de reclamantă, întrucât, în condițiile în care aceasta susține că operațiunile efectuate prin intermediul cardurilor corporative au fost contrare intereselor societății și au generat un prejudiciu imputabil pârâtului, nu au fost prezentate acte interne ale angajatorului care să confirme, pentru operațiunile litigioase, constatarea unei asemenea încălcări și cuantificarea prejudiciului pretins.

În același context, instanța reține și existența Ordonanței din 15 iulie 2024 privind începerea urmăririi penale (f. d. 118), prin care s-a dispus efectuarea urmăririi penale în legătură cu presupusa săvârșire a unor infracțiuni în cadrul activității S.R.L. „AGRODOCTOR”. Totuși, existența unei asemenea ordonanțe, întemeiată pe existența unei bănuieli rezonabile, nu demonstrează prin ea însăși nici caracterul ilicit al operațiunilor care fac obiectul prezentei cauze civile, nici faptul că pârâtul a cauzat reclamantei un prejudiciu în cuantumul de 187 326,55 lei.

În lipsa unor probe care să individualizeze în mod concret faptele imputate pârâtului și să stabilească legătura acestora cu suma pretinsă în prezenta cauză, ordonanța de începere a urmăririi penale nu poate substitui proba obligației civile pretinse. Cu atât mai mult, aceasta nu poate constitui, prin ea însăși, dovada existenței unui raport juridic de împrumut sau a asumării de către pârât a unei obligații personale de restituire.

Prin urmare, instanța constată că reclamanta nu a demonstrat existența faptului juridic generator al obligației de restituire pretinse.

În aceste circumstanțe, înscrisurile prezentate de partea reclamantă în sprijinul pretențiilor sale nu constituie probe suficiente din care să rezulte existența unei manifestări de voință a părților cu privire la încheierea unui contract de împrumut, precum și existența și întinderea raportului obligațional pretins, inclusiv sub aspectul obiectului acestuia, al cuantumului sumei pretins împrumutate și al termenului de executare a obligației de restituire – elemente necesare pentru stabilirea existenței și întinderii obligației pretinse.

Or inexistența în materialele cauzei a unui act juridic care să ateste nașterea unei obligații de restituire, nu poate fi suplinită prin declarațiile sau calificările unilaterale ale reclamantei și nici prin simplele înregistrări efectuate în evidența sa contabilă. Un act juridic bilateral presupune manifestarea concordantă de voință a ambelor părți, iar existența unei obligații civile de restituire nu poate fi dedusă exclusiv din voința unilaterală a pretinsului creditor.

Referitor la pretenția reclamantei privind încasarea sumei de 121 401,72 lei cu titlu de dobândă de întârziere, instanța reține că aceasta este accesorie pretenției principale privind încasarea sumei de 187 326,55 lei.

În condițiile în care pretenția principală privind încasarea acestei sume cu titlu de datorie a fost respinsă ca neîntemeiată, iar reclamanta nu a demonstrat existența unei obligații de plată exigibile în sarcina pârâtului, nu există temei juridic pentru acordarea dobânzii de întârziere

pretinse. În consecință, și pretenția privind încasarea sumei de 121 401,72 lei cu titlu de dobândă de întârziere urmează a fi respinsă.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere părţii care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pârâtului - proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.

Astfel, reieșind din prevederile art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă și luând în considerare faptul că acțiunea reclamantei SRL „AGRODOCTOR” a fost respinsă, pe cale de consecință urmează a fi respinsă și solicitarea privind încasarea din contul pârâtului Ghilaș Iurie a cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu articolele 94, 236, 238 – 241 și art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată –

h o t ă r ă ş t e :

Cererea de chemare în judecată depusă de către SRL „AGRODOCTOR” împotriva lui Iurie Ghilaș cu privire la încasarea datoriei în sumă de 187 326,55 lei, dobânzii de întârziere în mărime de 121 401,72 lei și compensarea cheltuielilor de judecată, se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea este cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul instanței emitente.

Președintele ședinței,
Judecător **Petru Harmaniuc**